

என் முதல் மலை

நான் கண்டு
உய்த்த
முதல் மலை
எதுவென்று நினைவிலில்லை ...

அம்மலை
இன்னும் இருக்கின்றதா
இல்லையா
என்னும் விவரமெல்லாம்
தெரியவில்லை ...

காலச்சுழற்சியில்
மூளை மண்டியிட்ட கதைகளின்
சான்றுகள் இவை...

எல்லா தொலைத்தலுக்குமிடையே ...
ஒரு நிலவொளி இருளில்
“அம்மணக்குண்டி” யோடு
சங்கரன் தாத்தாவின் மகன்
பரபரக்க கல்லுமலை நோக்கி
ஓடியக் காட்சி
நினைவில் எச்சமாய் இருக்கின்றது...

ஒரு முறை
துவைத்த துணிகளைக் காயப்போடும் போழ்தில்
முத்தாயிப் பாட்டி சொன்னார்...
“அடேய் ! கருப்புக்காத்தான் மவன
இந்த ஓடஞ்ச கொடிக்கம்ப
எடுத்துப்போயி ... தூர்... ர்ர வீசு
கல்லுமலையில் போய் உழட்டும்...”

இவ்விரண்டு நிகழ்வுகள்தான் கல்லுமலைப் பற்றிய
பதிவாக என்னுள் ஆழ்ந்திருக்கின்றன ...

பிறிதொரு நாளில்
செங்காத்தண்ணன் ...
ஊருக்குப் புதுசா வந்த
ஒருத்தியைப் பார்த்து
வியந்து ...
“அடேய் ! அவ மொலயப் பாருடா
தோத்துரும்டா நம்ம கல்லுமல ...”
என்று சொன்னதும்
நினைவிற்கு வருகின்றது..!

அருண், கிள்ளான்